II

(Retsakter vedtaget i henhold til traktaterne om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab/Euratom, hvis offentliggørelse ikke er obligatorisk)

AFGØRELSER OG BESLUTNINGER

KOMMISSIONEN

KOMMISSIONENS BESLUTNING

af 7. februar 2007

om den støtteordning, som Italien påtænker at gennemføre i henhold til artikel 14, 15 og 16 i regionen Siciliens lov nr. 21/2003 — støttesag C 31/2005 (ex N 329/2004)

(meddelt under nummer K(2007) 285)

(Kun den italienske udgave er autentisk)

(EØS-relevant tekst)

(2007/498/EF)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 88, stk. 2, først afsnit,

under henvisning til aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, særlig artikel 62, stk. 1, litra a),

efter at have opfordret interesserede parter til at fremsætte bemærkninger i overensstemmelse med disse artikler [1], og under hensyntagen til disse bemærkninger, og

ud fra følgende betragtninger:

I. SAGSFORLØB

(1) Ved brev af 28. juli 2004 anmeldte de italienske myndigheder artikel 14, 15 og 16 i regionallov nr. 21 af 29.12.2003 (i det følgende benævnt »regionallov nr. 21/2003«). Ved brev af 22. september 2004 anmodede Kommissionen om yderligere oplysninger. Ved brev af 24. januar 2005 anmodede de italienske myndigheder om en forlængelse af svarfristen, hvilket Kommissionen accepterede ved brev af 25. januar 2005.

(2) Ved brev af 26. januar 2005 meddelte de italienske myndigheder, at støtteordningen i henhold til artikel 14 og 15 ville blive gennemført efter Kommissionens forordning (EF) nr. 69/2001 af 12. januar 2001 om anvendelse af EF-traktatens artikel 87 og 88 på *de minimis*-støtte [2], indtil Kommissionen havde godkendt den.

(3) Ved brev af 29. marts 2005 anmodede Kommissionen de italienske myndigheder om yderligere oplysninger. Den 27. april 2005 rykkede den de italienske myndigheder for de ønskede oplysninger, som blev fremsendt ved brev af 18. maj og 2. juni 2006.

(4) Der blev anmodet om supplerende oplysninger ved brev af 10. juni 2005, som de italienske myndigheder besvarede ved brev af 12. og 14. juli 2005.

(5) Ved brev af 6. september 2005 underrettede Kommissionen Italien om, at den havde besluttet at indlede proceduren efter EF-traktatens artikel 88, stk. 2, og EØS-aftalens artikel 62 med hensyn til ovennævnte foranstaltning.

(6) Kommissionens beslutning om at indlede proceduren blev offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende* [3]. Kommissionens opfordrede interesserede parter til at fremsætte bemærkninger til den pågældende støtte.

[1] EUT C 263 af 22.10.2005, s. 30.

[2] EFT L 10 af 13.1.2001, s. 30.

[3] Jf. fodnote 1.

(7) Kommissionen har ikke modtaget bemærkninger fra interesserede parter.

(8) Ved brev af 10. november 2005 anmodede de italienske myndigheder Kommissionen om at indstille proceduren, indtil Domstolen havde truffet afgørelse i sag C-475/2003 vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt den italienske regionale afgift på indtægtsgivende virksomhed (IRAP) var forenelig med artikel 33, stk. 1, i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter – det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag ([4]). Kommissionen accepterede anmodningen ved brev af 18. oktober 2005. Domstolen har senere erklæret IRAP forenelig med artikel 33, stk. 1, i direktiv 77/388/EØF ([5]).

(9) Ved brev af 10. maj 2006 (A/33600) gav de italienske myndigheder Kommissionen meddelelse om et ændringsforslag til artikel 14 og 15, som indebar, at foranstaltningerne ville blive gennemført i henhold til *de minimis*-forordningen, »selv om Kommissionen måtte vedtage en negativ beslutning«.

II. **BESKRIVELSE AF FORANSTALTNINGEN**

a) **Retsgrundlag**

(10) Artikel 14, 15 og 16 i regionallov nr. 21/2003.

b) **Formål**

(11) Ifølge de italienske myndigheder tager foranstaltningen sigte på at fremme etablering af nye virksomheder og mindske den nuværende forskel mellem antallet af virksomheder på Sicilien og i andre italienske regioner.

(12) Desuden har foranstaltningen til formål at fremme den økonomiske integration mellem EU og de lande, der undertegnede sluterklæringen på ministerkonferencen mellem EU og middelhavslandene i Barcelona den 27. og 28. november 1995 (Barcelona-konferencen).

(13) Foranstaltningen består af to ordninger: efter artikel 14 og 15 i regionallov nr. 21/2003 fritages en række virksomheder for IRAP (den regionale afgift på indtægtsgivende virksomhed), og artikel 16 omhandler oprettelsen af et finans- og forsikringscenter for EU/middelhavsområdet.

(14) I artikel 14 og 15 er det fastsat, at en række nye virksomheder, der påbegynder deres aktiviteter i 2004, og nogle eksisterende virksomheder fritages for IRAP i en periode på fem år.

(15) Artikel 14 fastsætter mere præcist, at fritagelsen for IRAP gælder i fem på hinanden følgende afgiftsperioder (efter det år, hvor aktiviteterne iværksættes):

a) for virksomheder, der påbegynder deres virksomhed i 2004 inden for følgende sektorer: turist- og hotelbranchen, håndværk, kulturgoder, fødevarer og informationsteknologi

b) for alle industrivirksomheder, der påbegynder deres aktiviteter i 2004, og som ikke har en omsætning på over 10 mio. EUR.

(16) I artikel 15 er det nærmere fastsat, at fritagelsen for IRAP gælder i fem på hinanden følgende regnskabsår fra regnskabsåret 2004 for alle eksisterende virksomheder, bortset fra virksomheder inden for den kemiske og petrokemiske industri, for den del af afgiftsgrundlaget, der overstiger det gennemsnitlige afgiftsgrundlag for treårsperioden 2001-2003.

(17) Kun virksomheder, der har både administrativt hovedsæde og vedtægts- og driftsmæssigt hjemsted på Sicilien, kan være omfattet af støtteordningen.

(18) Ved artikel 16 oprettes finans- og forsikringscentret for EU/middelhavsområdet, og her arbejder datterselskaber eller filialer af pengeinstitutter, ejendomsmæglere, forvaltningsselskaber, forsikringsselskaber og finansieringsselskaber, som rejser kapital på internationale markeder udelukkende til brug uden for Italien og i forbindelserne med valutaudlændinge. I centret opererer også selskaber, der beskæftiger sig med formidling og rådgivning inden for international handel. En komite, der udpeges af regionen Siciliens præsident, fører tilsyn med centret og udsteder eller tilbagekalder tilladelser til at operere i centret.

(19) Virksomhederne opnår følgende fordele:

a) nedsættelse på 50 % af IRAP-satsen for aktiviteter, der gennemføres i centret

b) fritagelse for afgifter på regional koncession

c) nedsættelse af tinglysnings- og realkreditafgifter samt ejendomsskatter med et fast beløb

([4]) EFT L 145 af 13.6.1977, s. 1.
([5]) EF-Domstolens dom af 3. oktober 2006 i sag C-475/2003, *Banca popolare di Cremona Soc. coop. arl mod Agenzia Entrate Ufficio Cremona*, endnu ikke offentliggjort.

d) fritagelse for selskabsskat af indtægter på Sicilien ([6]) i forbindelse med de aktiviteter, der gennemføres i centret.

(20) De skattefordele, som ordningen indebærer, ydes udelukkende i forbindelse med transaktioner med de tredjelande, som har undertegnet Barcelona-erklæringen af 27. og 28. november 1995 ([7]).

(21) Det vil blive fastsat i gennemførelsesbestemmelserne, hvor centret nøjagtigt skal ligge på Sicilien, og efter hvilke kriterier der gives tilladelse til at arbejde i centret.

(22) Disse foranstaltninger kan vedtages i kraft af, at regionen Sicilien har skattemæssig autonomi i henhold til artikel 36 og 38 i de regionale vedtægter for Sicilien. Disse vedtægter skal betragtes som en forfatningsregel.

c) **Budget**

(23) De italienske myndigheder anslår, at artikel 14 og 15 vil få en mærkbar budgetmæssig indvirkning på ca. 170 mio. EUR fra 2000 til 2009 (henholdsvis 120 mio. EUR og 48 mio. EUR), når foranstaltningen er gennemført. De italienske myndigheder har ikke givet noget overslag over, hvordan artikel 16 vil påvirke budgettet.

d) **Varighed**

(24) Regionallov nr. 21/2003 trådte i kraft den 30. december 2003, men anvendelsen af artikel 14, 15 og 16 er udtrykkeligt betinget af Kommissionens godkendelse.

(25) Ved brev af 26. januar 2005 meddelte de italienske myndigheder, at støtten i henhold til artikel 14 og 15 ville blive gennemført i henhold til de minimis-forordningen, indtil Kommissionen havde godkendt den. Ved brev af 10. maj 2006 meddelte de italienske myndigheder endvidere, at støtten i henhold til artikel 14 og 15 ville blive gennemført i henhold til *de minimis*-forordningen, »selv om Kommissionen måtte vedtage en negativ beslutning«.

(26) Foranstaltningen efter artikel 14 anvendes fra 2005. De italienske myndigheder har forpligtet sig til at anvende den i fem regnskabsår.

(27) Foranstaltningen efter artikel 15 anvendes i fem regnskabsår fra 2004 til 2009.

(28) Foranstaltningen efter artikel 16 anvendes fra ikrafttrædelsestidspunktet indtil det regnskabsår, som følger efter den faktiske etablering af det frihandelsområde, der er fastsat i Barcelona-erklæringen (2010).

III. **BEGRUNDELSE FOR INDLEDNING AF PROCEDUREN**

a) **Artikel 14 og 15: fritagelse for IRAP**

(29) Ved brev af 6. september 2005 fastslog Kommissionen, at den anmeldte støtteordning indebærer statsstøtte som omhandlet i EF-traktatens artikel 87, stk. 1, i betragtning af, at den omfatter brug af statsmidler, at den er selektiv, idet den tager sigte på bestemte sektorer og/eller bestemte virksomhedskategorier, at den giver visse virksomhedskategorier en økonomisk fordel i form af en reduktion af skattebyrden, og at den kan fordreje konkurrencen og påvirke samhandelen mellem medlemsstaterne.

(30) En af årsagerne til indledningen af proceduren var, at Kommissionen betvivlede, at støtten i henhold til artikel 14, 15 og 16 i regionallov nr. 21/2003 var forenelig med fællesmarkedet.

(31) Kommissionen betvivlede først og fremmest, at foranstaltningen opfyldte betingelserne i retningslinjerne for statsstøtte med regionalt sigte (i det følgende benævnt »retningslinjerne«) ([8]). Ifølge anmeldelsen ville foranstaltningen nemlig omfatte driftsstøtte til sicilianske virksomheder, der opfylder kriterierne i nr. 14 og 17 ovenfor, og til virksomheder, der arbejder i finans- og forsikringscentret for EU/middelhavsområdet.

([6]) I henhold til artikel 8, stk. 2, i lov nr. 212 af 27. juli 2000, *Bestemmelser om skatteyderens retsstatus*, GU nr. 177 af 31. juli 2000, giver Sicilien således afkald på den selskabsskat, der skal betales af støttemodtagere med skattedomicil uden for Sicilien. Provenuet af den selskabsskat, der betales af sicilianske virksomheder, tilfalder regionen Sicilien.

([7]) Disse tredjelande er Algeriet, Cypern, Egypten, Israel, Jordan, Libanon, Malta, Marokko, Syrien, Tunesien, Tyrkiet og Den Palæstinensiske Myndighed.

([8]) EFT C 74 af 10.3.1998, s. 9.

(32) I henhold til punkt 4.15 i retningslinjerne kan der ydes driftsstøtte på betingelse af, at den er berettiget på grundlag af sit bidrag til den regionale udvikling og støttens karakter, og at dens omfang står i forhold til de ulemper, den skal opveje. Kommissionen tvivlede i denne forbindelse på, at de italienske myndigheder kunne begrunde driftsstøtten ved at påvise eventuelle ulemper og omfanget heraf, og at støtten ville være berettiget på grundlag af sit bidrag til den regionale udvikling.

(33) Kommissionen betvivlede, at driftsstøtten efter artikel 14 og 15 i regionallov nr. 21/2003 kunne anses for forenelig med fællesmarkedet og ville bidrage til oprettelse af nye virksomheder og til at mindske den nuværende forskel mellem antallet af virksomheder på Sicilien og i andre italienske regioner. Kommissionen har i denne forbindelse bemærket, at der ikke er en klar sammenhæng mellem nedsættelsen af IRAP (f.eks. artikel 15) og etableringen af nye virksomheder på Sicilien, og de italienske myndigheder har ikke givet nogen forklaring på dette forhold. Den omstændighed, at nedsættelsen af IRAP teoretisk set kan øge antallet af nye virksomheder, er ikke i sig selv tilstrækkelig til, at støtten kan betragtes som forenelig med fællesmarkedet.

(34) De italienske myndigheder anførte i anmeldelsen, at maksimumbeløbet på 10 mio. EUR er tilstrækkelig lavt til at sikre, at artikel 14 kun finder anvendelse på SMV. Kommissionen har hertil svaret, at artikel 14 kun tilsyneladende er begrænset til SMV, da den ikke tager hensyn til antallet af ansatte og især ikke til, at støttemodtageren er en »tilknyttet virksomhed« eller en »partnervirksomhed« som omhandlet i reglerne for SMV ([9]). Selv om de italienske myndigheder kunne påvise, at det kun er SMV som omhandlet i disse regler, der er omfattet af foranstaltningen, mener Kommissionen alligevel, at den pågældende foranstaltning skal betragtes som finansieringsstøtte.

(35) De italienske myndigheder har desuden fremført, at overvægten af mikrovirksomheder indebærer højere finansieringsomkostninger og mere arbejdskraft; løn- og finansieringsomkostninger udgør en stor del af afgiftsgrundlaget for IRAP, hvilket dermed skader de sicilianske virksomheder. Selv om Siciliens økonomiske problemer skyldtes overvægten af mikrovirksomheder og følgerne deraf, mener Kommissionen ikke, at en generel nedsættelse af IRAP for virksomheder af enhver størrelse ville løse dette problem, da den ikke er rettet mod mikrovirksomheder. Støtten tager heller ikke sigte på at afhjælpe de problemer, der er forbundet med Siciliens østatus, da den ikke på nogen måde er knyttet til de supplerende omkostninger, der er forbundet med østatus, såsom transportomkostninger. Kommissionen finder det for eksempel ikke sandsynligt, at det skulle være nogen særlig ulempe for sicilianske virksomheder inden for turist- og hotelbranchen og sektoren for kulturgoder, at de er beliggende på Sicilien (artikel 14).

(36) Kommissionen mener heller ikke, at det materiale, de italienske myndigheder har fremlagt, indeholder tilstrækkelige oplysninger til at sikre, at støtten bliver degressiv. I det anvendte eksempel ser det ud til, at de italienske myndigheder vil mindske den andel af virksomhederne, der er fritaget for IRAP, men dette garanterer ikke i sig selv, at støttebeløbet bliver degressivt.

(37) Da artikel 15 tillader støtte til virksomheder af enhver størrelse, mener Kommissionen i øvrigt heller ikke, at anvendelsen af oplysninger, der kun vedrører virksomheder med en omsætning på under 10 mio. EUR og med under 10 ansatte inden for industrisektoren, sektoren for informationsteknologi samt turist- og hotelbranchen, giver mulighed for at påvise, at den pågældende støtte står i forhold til målet.

(38) Kommissionen har fremført, at foranstaltningen ser ud til at være selektiv, da visse kategorier af virksomheder ikke kan være omfattet af skattefordelene i artikel 14 og 15 (jf. nr. 56), idet foranstaltningen især begunstiger virksomheder inden for turist- og hotelbranchen, sektoren for kulturgoder, fødevaresektoren og sektoren for informationsteknologi. Desuden ser det ud til, at foranstaltningen begunstiger allerede eksisterende eller nye industrivirksomheder med en omsætning på under 10 mio. EUR bortset fra virksomheder inden for den kemiske og petrokemiske industri.

(39) De italienske myndigheder har anført, at virksomhederne inden for den kemiske og petrokemiske industri er udelukket fra anvendelsen af artikel 15, fordi de ikke skal bære de høje transportomkostninger, der er forbundet med regionens østatus, og fordi antallet af virksomheder inden for denne sektor er meget begrænset. Kommissionen mener dog ikke, at virksomhederne inden for alle de sektorer, der er omfattet af foranstaltningen, skal afholde høje transportomkostninger; desuden har antallet af støttemodtagere ingen indflydelse på, om en foranstaltning skal betragtes som støtte.

(40) Kommissionen er desuden af den opfattelse, at foranstaltningen indebærer forskelsbehandling mellem virksomheder på Sicilien og andre steder, da den gør det umuligt for virksomheder med hovedsæde i en anden medlemsstat at være omfattet af støtten. Kommissionen mener ikke, at dette er objektivt begrundet, og finder derfor denne bestemmelse i støtteordningen i strid med traktatens artikel 43. Kommissionen mener af samme

([9]) Kommissionens forordning (EF) nr. 70/2001 (EFT L 10 af 13.1.2001, s. 33). Senest ændret ved forordning (EF) nr. 1976/2006 (EUT L 368 af 23.12.2006, s. 85). Desuden henvises til bilaget til Kommissionens henstilling af 6. maj 2003 om definitionen af mikrovirksomheder, små og mellemstore virksomheder (EUT L 124 af 20.5.2003, s. 36).

grund, at foranstaltningen er uforenelig med fællesmarkedet ([10]). Kommissionen har desuden bemærket, at foranstaltningen giver de sicilianske virksomheder en selektiv fordel, idet støtteordningen er forbeholdt afgiftspligtige virksomheder, som har både administrativt hovedsæde og vedtægts- og driftsmæssigt hjemsted på Sicilien. Dette ser ikke ud til at være tilfældet for alle de virksomheder, der udøver produktionsvirksomhed eller kommerciel virksomhed på Sicilien, og som er forpligtede til at betale IRAP i denne forbindelse. De italienske myndigheder har ikke fremsat nogen begrundelse derfor i deres korrespondance med Kommissionen.

b) **Artikel 16**

(41) Kommissionen har først og fremmest påpeget, at de italienske myndigheder ikke har gjort det klart i deres meddelelser, hvorfor de mener, at støtten til oprettelse af finans- og forsikringscentret for EU/middelhavsområdet kan være omfattet af undtagelsesbestemmelsen i traktatens artikel 87, stk. 3, litra a).

(42) De italienske myndigheder har i deres korrespondance anført, at den pågældende foranstaltning skal betragtes som driftsstøtte. Kommissionen har bemærket, at støtte inden for finanssektoren kan fordreje konkurrencen betydeligt, og at de finansielle aktiviteter ikke bidrager væsentligt til at fjerne ulemperne i de regioner, der er omfattet af undtagelsesbestemmelsen i artikel 87, stk. 3, litra a), som fastsat i Kommissionens meddelelse om anvendelsen af statsstøttereglerne på foranstaltninger vedrørende direkte beskatning af virksomhederne ([11]) og en række senere beslutninger. Kommissionen har bemærket, at den i ovennævnte meddelelse klart fastslog, at statsstøtte med sigte på den økonomiske udvikling i bestemte områder kun kan betragtes som forenelig med fællesmarkedet, hvis den er »proportional og målrettet i forhold til det ønskede mål«. På grundlag af dette kriterium er det usandsynligt, at »offshore-faciliteter« og aktiviteter, som ikke eller kun i begrænset omfang påvirker den lokale økonomi, kan godkendes som statsstøtte, der er forenelig med fællesmarkedet. Kommissionen har derfor udtrykt tvivl om, hvorvidt støttens størrelse står i forhold til de ulemper, den tager sigte på at afhjælpe.

(43) Endelig betvivler Kommissionen, at foranstaltningen i artikel 16 kan betragtes som et projekt af fælleseuropæisk interesse, som fastsat i traktatens artikel 87, stk. 3, litra b).

(44) De italienske myndigheders vigtigste begrundelse for denne støtte var nemlig, at foranstaltningen er et projekt af fælleseuropæisk interesse, som omhandlet i EF-traktatens artikel 87, stk. 3, litra b), idet artikel 16 er kalkeret over en tilsvarende bestemmelse i lov nr. 19 af 9. januar 1991 (om regionen Friuli-Venezia Giulias, provinsen Bellunos og de tilgrænsende områders økonomiske udvikling og internationale samarbejde), der vedrørte oprettelsen af finans- og forsikringscentret i Trieste, og som Kommissionen anså for uforenelig med fællesmarkedet i 2003 efter at have godkendt den ved beslutning af 1995 i henhold til undtagelsesbestemmelsen i traktatens artikel 87, stk. 3, litra b) ([12]). Kommissionen har i denne forbindelse gjort opmærksom på, at den i sin første beslutning erklærede støtten til oprettelse af centret i Trieste forenelig med fællesmarkedet i henhold til undtagelsesbestemmelsen i artikel 92, stk. 3, litra c), (nu artikel 87, stk. 3, litra c)), og ikke i henhold til undtagelsesbestemmelsen i artikel 87, stk. 3, litra b) ([13]).

(45) De italienske myndigheder har fremført, at ændringen af Kommissionens tidligere beslutning om støttens forenelighed med fællesmarkedet skyldes, at Sicilien er en region, der er statsstøtteberettiget efter traktatens artikel 87, stk. 3, litra a), og at det europæiske kapitalmarked i den foreliggende sag ikke er integreret med det afrikanske kapitalmarked, og at fremme af en sådan integration ifølge Barcelona-erklæringen er et vigtigt europæisk mål.

(46) Kommissionen har bemærket, at en analyse skal gennemføres fra sag til sag under hensyn til de forskelle, der gør sig gældende for tilsyneladende ensartede ordninger, og som dog kan være særdeles relevante, samt til den økonomiske situation. I denne forbindelse har Kommissionen for eksempel understreget, at den samlede støtte (under hele ordningens femårige varighed) til oprettelsen af finans- og forsikringscentret i Trieste var undergivet et loft, og at virksomhedernes samlede lån og investeringer i centret var begrænsede.

(47) Desuden er Kommissionen af den opfattelse, at betragtningerne vedrørende Trieste i 2003 også gælder i den foreliggende sag af følgende årsager:

a) en af de vigtigste begrundelser for at ændre beslutningen i Trieste-sagen var, at denne type foranstaltning måtte betragtes som driftsstøtte, som Kommissionen kun godkender undtagelsesvis inden for erhvervssektorer, der har behov for særbehandling. Dette er ikke tilfældet med finanssektoren, og Kommissionen har givet udtryk for den opfattelse, at støtten til operatører på finansmarkederne på nuværende tidspunkt kan medføre alvorlige fordrejninger inden for denne sektor

([10]) Jf. Domstolens dom i sag C-156/98, *Tyskland mod Kommissionen*, Sml. I, s. 6857, præmis 76-87.

([11]) EFT C 384 af 10.12.1998, s. 3. Jf. punkt 33.

([12]) Centret blev oprettet ved artikel 3 i lov nr. 19 af 9. januar 1991. Kommissionens beslutninger i denne forbindelse er beslutning 95/452/EF af 12. april 1995 (EFT L 264 af 7.11.1995, s. 30) og beslutning 2003/230/EF af 11. december 2002 om den godkendte italienske støtteordning for Centret for Finansielle Ydelser og Forsikringsydelser i Trieste (EUT L 91 af 8.4.2003, s. 47).

([13]) Jf. fodnote 12.

b) en anden begrundelse for at ændre beslutningen i Trieste-sagen var, at Kommissionen i sin vurdering på grundlag af statsstøttereglerne blandt andet kan tage hensyn til de negative virkninger på konkurrencen, der har vist sig under arbejdet med udarbejdelsen af adfærdskodeksen for erhvervsbeskatning ([14]). Af dette arbejde fremgår det, at skatteincitamenter i forbindelse med internationale mobile aktiviteter, såsom finans- og forsikringsvirksomhed, koncerninterne tjenester osv., kan få negative virkninger for andre medlemsstater, især fordi de skaber mulighed for skatteunddragelse. Dette kunne være tilfældet med ordningen vedrørende Trieste, der blev betragtet som skadelig på grundlag af kriterierne i kodeksen. Kommissionen påpeger, at de italienske myndigheder i de bemærkninger, de i sin tid fremsatte til foranstaltningerne vedrørende Trieste-ordningen, henviste til mødet den 19. marts 2002 i gruppen vedrørende »adfærdskodeks«, hvor Italien fremførte, at centret ville blive nedlagt inden for et tidsrum, der var foreneligt med arbejdsprogrammet vedrørende adfærdskodeksen.

(48) Endelig har Kommissionen — efter at have understreget, at to af de lande, der undertegnede Barcelona-erklæringen, nemlig Cypern og Malta, allerede var medlemmer af EU på det tidspunkt, hvor denne foranstaltning blev anmeldt - fremført, at situationen i de lande, som ville nyde godt af de investeringer, der blev foretaget af selskaberne i centret, på mange områder afveg fra situationen i de østeuropæiske lande i 1995. For mange af de lande, der har undertegnet Barcelona-erklæringen, har de særlige overgangsproblemer aldrig gjort sig gældende, eller også er de opstået tidligere (f.eks. er det klart, at Tyrkiet og Israel er markedsøkonomier), og overgangsperioden er afsluttet (f.eks. i Algeriet).

(49) Kommissionen betvivler derfor, at artikel 16 kan være omfattet af undtagelsesbestemmelsen i EF-traktatens artikel 87, stk. 3, litra b).

(50) Kommissionen har således forklaret, at den fandt det nødvendigt at underkaste spørgsmålet en mere indgående analyse, som skulle omfatte eventuelle bemærkninger fra tredjemand. Først når Kommissionen havde set bemærkningerne fra tredjemand, ville den kunne tage stilling til, om den foranstaltning, de italienske myndigheder havde foreslået, ville påvirke samhandelsvilkårene på en måde, der strider mod den fælles interesse.

([14]) EU's finansministre oprettede gruppen »Adfærdskodeks« (for erhvervsbeskatning) på Rådets møde den 9. marts 1998 under ledelse af den britiske Paymaster General, Dawn Primarolo; gruppen har til opgave at vurdere de skatteforanstaltninger, der kan falde ind under denne kodeks. I en rapport fra november 1999 påviste gruppen 66 skadelige skatteforanstaltninger, herunder den foranstaltning, der vedrørte oprettelsen af finanscentret i Trieste.

IV. ITALIENS BEMÆRKNINGER

(51) Kommissionen har hverken fra de italienske myndigheder eller andre interesserede parter modtaget bemærkninger, der kunne fjerne den tvivl, som den gav udtryk for ved indledningen af den formelle undersøgelsesprocedure.

V. VURDERING AF FORANSTALTNINGEN

V.1. Legalitet

(52) Ved at anmelde støtteordningerne med en stand still-klausul og ved at gennemføre artikel 14 og 15 i henhold til de minimis-forordningen, indtil Kommissionens godkendelse foreligger, har de italienske myndigheder opfyldt deres proceduremæssige forpligtelser i henhold til EF-traktatens artikel 88, stk. 3.

V.2. Ordningens karakter af statsstøtte

(53) Kommissionen mener, at foranstaltningen skal betragtes som statsstøtte i henhold til EF-traktatens artikel 87, stk. 1, af følgende årsager:

Anvendelse af statsmidler:

(54) Foranstaltningen indebærer anvendelse af statsmidler i form af et provenutab for regionen Sicilien svarende til den afgiftsnedsættelse, som støttemodtageren har opnået.

Økonomisk fordel:

(55) Foranstaltningen giver støttemodtageren en økonomisk fordel på grund af afgiftsnedsættelsen, fordi den medfører en mindre skattebyrde, som umiddelbart kommer virksomhederne til gode i de år, hvor afgiftsnedsættelsen anvendes.

Selektivitet: foranstaltningen begunstiger »visse virksomheder eller visse produktioner«

— Artikel 14 og 15

(56) Kommissionen bemærker, at artikel 14 og 15 skal sammenholdes, fordi de medfører de samme fordele for forskellige kategorier af støttemodtagere. Når de to artikler sammenholdes, udelukker de følgende virksomhedskategorier som potentielle støttemodtagere:

a) nye virksomheder med en omsætning på over 10 mio. EUR inden for alle andre sektorer end dem, der er omhandlet af artikel 14, stk. 1 (nemlig turist- og hotelbranchen, sektoren for kulturgoder, fødevaresektoren, informationsteknologi og håndværksvirksomheder)

b) nye virksomheder med en omsætning på under 10 mio. EUR inden for alle andre sektorer end dem, der er omhandlet i artikel 14, stk. 2 (nemlig industrisektoren); der er især tale om virksomheder inden for landbrug og servicefag

c) eksisterende virksomheder inden for den kemiske og petrokemiske industri (artikel 15).

(57) For det første favoriserer foranstaltningen en række erhvervssektorer, især turist- og hotelbranchen, sektoren for kulturgoder, fødevaresektoren og informationsteknologi, hvor alle virksomheder kan være omfattet af den femårige fritagelse for IRAP. For det andet ser det ud til, at foranstaltningen favoriserer allerede eksisterende og nye industrivirksomheder med en omsætning på under 10 mio. EUR, bortset fra virksomheder inden for den kemiske og petrokemiske industri.

(58) Selv om de italienske myndigheder påviste, at der inden for industrien ikke findes nye virksomheder med en omsætning på over 10 mio. EUR, bortset fra virksomheder inden for den kemiske og petrokemiske industri, ville den pågældende foranstaltning ifølge fast retspraksis ([15]) være en selektiv foranstaltning, der favoriserer denne erhvervssektor, da den femårige fritagelse for IRAP ikke gælder for andre virksomheder end virksomheder i industrisektoren.

(59) Endelig ser det ud til, at foranstaltningen indebærer en selektiv fordel for sicilianske virksomheder, da det kun er afgiftspligtige virksomheder med både administrativt hovedsæde og vedtægts- og driftsmæssigt hjemsted på Sicilien, der kan være omfattet af ordningen. Dette ser ikke ud til at være tilfældet for alle de virksomheder, der udøver produktionsaktiviteter eller kommerciel virksomhed på Sicilien, og som er forpligtede til at betale IRAP i denne forbindelse.

— *Artikel 16: Finans- og forsikringscentret for EU/middelhavsområdet*

(60) Kommissionen bemærker, at artikel 16 medfører selektive fordele, da det kun er visse virksomheder, der er omfattet af den. Fordelene vedrører nemlig kun forsikrings- og finansieringsselskaber, der har tilladelse til at arbejde i centret. Foranstaltningen udelukker derfor virksomheder, som skaffer kapital på de internationale markeder for at investere den i de i fodnote 7 anførte lande, og hvis forbindelser med disse lande ikke falder ind under centrets område.

(61) Foranstaltningen er desuden selektiv, fordi den udelukker forsikrings- og finansieringsselskaber, der investerer i Italien og i andre lande, som ikke figurerer på den udtømmende liste i fodnote 7.

(62) På baggrund af ovenstående konkluderer Kommissionen, at den foreslåede foranstaltning er selektiv.

Fordrejning af konkurrencen og påvirkning af samhandelen mellem medlemsstaterne

(63) Ifølge fast retspraksis ([16]) er det tilstrækkeligt, at støttemodtageren konkurrerer med andre virksomheder på konkurrenceudsatte markeder, for at en støtteforanstaltning kan betragtes som konkurrencefordrejende.

(64) Kommissionen bemærker, at foranstaltningerne i artikel 14 og 15 ser ud til at fordreje konkurrencen og påvirke samhandelen mellem medlemsstaterne, da de fritager støttemodtagerne for omkostninger, de ellers skulle have afholdt.

(65) Støttemodtagerne i den foreliggende sag er virksomheder af alle størrelser, som fortrinsvis opererer inden for industrien, bortset fra virksomheder i den kemiske og petrokemiske industri. Da disse virksomheder konkurrerer med andre virksomheder på konkurrenceudsatte markeder, kan fritagelsen for IRAP, ifølge fast retspraksis, fordreje konkurrencevilkårene og påvirke samhandelen mellem medlemsstaterne.

(66) Kommissionen finder ligeledes, at foranstaltningen i artikel 16 fordrejer konkurrencen og påvirker samhandelen mellem medlemsstaterne. I betragtning af de aktiviteter, som finansierings- og forsikringsselskaber, ejendomsmæglervirksomheder og forvaltningsselskaber udøver, konkurrerer de nemlig med andre virksomheder på europæisk plan.

(67) På baggrund af ovenstående konkluderer Kommissionen, at den foreslåede ordning indebærer statsstøtte.

([15]) Jf. f.eks. Domstolens dom i sag C-143/99, *Adria-Wien Pipeline GmbH og Wietersdorfer & Peggauer Zementwerke GmbH mod Finanzlandesdirektion für Kärnten*, Sml. I, 2001, s. 8365, der vedrører tilbagebetaling udelukkende til virksomheder, der producerer materielle goder.

([16]) Dom i sag T-214/95, *Het Vlaamse Gewest mod Kommissionen*, Sml. II, 1998, s. 717.

V.3. **Forenelighed**

(68) Når en foranstaltning indebærer statsstøtte efter artikel 87, stk. 1, er det nødvendigt at vurdere på grundlag af undtagelsesbestemmelserne i traktatens artikel 87, stk. 2 og 3, om den er forenelig med fællesmarkedet. Undtagelserne i traktatens artikel 87, stk. 2, vedrørende støtte af social karakter til enkelte forbrugere, støtte, der har til formål at råde bod på skader forårsaget af naturkatastrofer eller af andre usædvanlige begivenheder, støtteforanstaltninger for økonomien i visse af Forbundsrepublikken Tysklands områder, finder ikke anvendelse i den foreliggende sag. Foranstaltningen kan ikke betragtes som et vigtigt projekt af fælleseuropæisk interesse, og den tager heller ikke sigte på at afhjælpe en alvorlig forstyrrelse i den italienske økonomi som fastsat i traktatens artikel 87, stk. 3, litra b). Foranstaltningen kan ikke være omfattet af undtagelsesbestemmelsen i traktatens artikel 87, stk. 3, litra c), hvorefter støtte til fremme af udviklingen af visse erhvervsgrene eller økonomiske regioner kan betragtes som forenelig med fællesmarkedet, når den ikke ændrer samhandelsvilkårene på en måde, der strider mod den fælles interesse. Den tager heller ikke sigte på fremme af kulturen og bevarelse af kulturarven, som anført i traktatens artikel 87, stk. 3, litra d).

(69) I henhold til artikel 87, stk. 3, litra a), er støtte forenelig med fællesmarkedet, når den tager sigte på fremme af den økonomiske udvikling i områder, hvor levestandarden er usædvanlig lav, eller hvor der hersker en alvorlig underbeskæftigelse. Sicilien er en region, der kan være omfattet af denne undtagelsesbestemmelse.

(70) Kommissionen forklarede i sin beslutning om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure, jf. nr. 29-50 ovenfor, hvorfor den betvivlede, at foranstaltningen kunne være omfattet af traktatens artikel 87, stk. 3, litra a). Kommissionen udelukker endvidere, at foranstaltningen i artikel 16 i regionallov nr. 21/2003 kan være omfattet af undtagelsesbestemmelsen i artikel 87, stk. 3, litra b), som omfatter støtte, der skal fremme virkeliggørelsen af vigtige projekter af fælleseuropæisk interesse eller afhjælpe en alvorlig forstyrrelse i den italienske økonomi.

(71) Da Kommissionen ikke har modtaget bemærkninger fra Italien eller tredjemand, kan den blot konstatere, at dens tvivl er blevet bekræftet.

VI. **KONKLUSION**

(72) Kommissionen konkluderer, at den støtteforanstaltning, som Italien har anmeldt, og som er nærmere beskrevet i nr. 10-28 ovenfor, ikke er forenelig med fællesmarkedet, og at den heller ikke kan være omfattet af EF-traktatens undtagelsesbestemmelser og derfor må forbydes. Ifølge de italienske myndigheder er støtten ikke blevet udbetalt, og det er derfor ikke nødvendigt at tilbagesøge den —

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

Den støtteordning, som Italien påtænker at gennemføre i henhold til artikel 14, 15 og 16, i regionen Siciliens lov nr. 21/2003, indebærer statsstøtte.

Den i stk. 1 omhandlede støtte er uforenelig med fællesmarkedet og må derfor ikke ydes.

Artikel 2

Italien underretter senest to måneder efter meddelelsen af denne beslutning Kommissionen om, hvilke foranstaltninger der er truffet for at efterkomme beslutningen.

Artikel 3

Denne beslutning er rettet til Italien.

Udfærdiget i Bruxelles, den 7. februar 2007.

På Kommissionens vegne

Neelie KROES

Medlem af Kommissionen